

Sygn. akt II Ka 265/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Paulina Jarczak

przy udziale Prokuratora Przemysława Rycaka

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2021 r.

sprawy **J. P. (1)** oskarżonego z art. 218 § 1a kk i inne

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 12 października 2020 r. sygn. akt II K 360/20

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 200 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 265/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 12 października 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 360/20.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	------------------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>- błąd w ustaleniach faktycznych, będący wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy przepisów postępowania (zwłaszcza art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk), który to błąd wyrażał się w przyjęciu, że: zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że oskarżony dopuścił się zarzuconych mu przestępstw w sposób umyślny i celowy, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w sytuacji gdy nieopłacanie przez niego składek na ubezpieczenie społeczne było wynikiem trudnej sytuacji finansowej firmy oraz wpadnięciem w spiralę zadłużenia;</p> <p>- naruszenie przepisów postępowania, poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia przez Sąd orzekający w pierwszej instancji zebranego w sprawie materiału dowodowego, co powinno stanowić obraz logicznego procesu myślowego, który doprowadził Sąd do określonego rozstrzygnięcia w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>sprawie a nie w wybiórczym przedstawieniu wyłącznie tych dowodów i argumentów, które pasują do przyjętej koncepcji, co zaś rażąco odbiega od obowiązku nałożonego na Sąd polegającego na swobodnej, a nie dowolnej ocenie dowodów;</p> <p>- naruszenie przez Sąd Rejonowy zasady obiektywizmu przez zastosowanie przez Sąd pierwszej instancji domniemania winy wobec oskarżonego i wyprowadzenie ustaleń faktycznych na podstawie domniemań, a nie na podstawie analizy przeprowadzonych i ujawnionych w toku sprawy dowodów;</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wyprzedzając meritum tej części rozważań nadmienić należy, iż ze względu na wzajemną interakcję i zależność zaprezentowanych przez skarżącego zarzutów, Sąd Okręgowy dążąc do zachowania przejrzystości i czytelności niniejszych pisemnych motywów wyroku, ażeby bezwiednie nie powielać tożsamy treści, odniesie się do nich łącznie w części poniżej.</p> <p>Wszystkie przywołane powyżej zarzuty okazały się pozbawione zasadności.</p> <p>Poddając zaskarżony wyrok kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy nie stwierdził tzw. błędu dowolności, który wynikałby z przekroczenia przez Sąd Rejonowy wytycznych oceny dowodów zawartych w art. 7 kpk. Ów zarzut, co wydawał się dostrzec sam skarżący, jest bowiem silnie powiązany</p>		

z tymi natury procesowej, których skuteczność warunkuje prawidłowość dokonywanych następnie przez organ orzekający ustaleń faktycznych. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, może okazać się trafny tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać Sądowi orzekającemu w pierwszej instancji uchybienia przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu tak zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyraźnie wskazuje się, iż istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy mówiąc na forsowaniu własnego poglądu strony na daną kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów Sąd pierwszej instancji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2005 roku w sprawie o sygnaturze akt WA 10/05). Jednocześnie, ewentualny zarzut z art. 438 pkt 3 kpk powinien w sposób obiektywny i przekonujący wskazywać rzeczywiste nieprawidłowości w rozumowaniu Sądu ferującego dany wyrok w zakresie nie jakichkolwiek ustaleń, lecz ustaleń dla zapadłego rozstrzygnięcia istotnych.

W tym miejscu czysto informacyjnie wtrącić należy, iż sama konstrukcja wywiedzione przez oskarżonego środka zaskarżenia pozostawała niekiedy wadliwa. Wszak, bezzasadne było podnoszenie równoległej obrazy art. 5 kpk i art. 7 kpk. Zarzuty te mają charakter rozłączny i wzajemnie się wykluczają. Zarzut obrazy art. 5 § 2 kpk nie może być podnoszony jednocześnie z zarzutem naruszenia art. 7 kpk, gdyż dotyczy wtórnej do ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania. W orzecznictwie problematyka wzajemnych relacji art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk była wielokrotnie rozważana. Wskazuje się nawet, iż apelacja skonstruowana w ten sposób, podnosząca równocześnie w/w zarzuty, pozostaje w sprzeczności z zasadami racjonalnego rozumowania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 6 października 2015 roku, wydany w sprawie o sygn. II AKa 127/15). Po dokonaniu prawidłowej oceny dowodów nie pozostają w sprawie żadne wątpliwości, w szczególności co do sprawstwa, które należałoby rozstrzygać po myśli art. 5 § 2 kpk, wobec czego Sąd Rejonowy nie musiał po tenże przepis sięgać i w konsekwencji nie mógł dokonać jego obrazy. Podobnie, powiązanie przez apelującego obrazy treści przepisu art. 410 kpk z naruszeniem art. 7 kpk również oceniono jako pozbawione merytorycznych podstaw. Oczywiście pozostaje, iż konstruowanie prawdziwych ustaleń faktycznych musi opierać się na dowodach wiarygodnych, a dowody niewiarygodne temu celowi nie służą. Pominięcie określonych dowodów uznanych za niewiarygodne przez Sąd meriti przy konstruowaniu ustaleń faktycznych jest rezultatem dokonanej oceny

dowodów i wyboru jednej ze sprzecznych wersji zdarzenia, w sytuacji, w której wersje te absolutnie się wykluczają. Nie oznacza to jednak, że nie dokonano oceny określonych dowodów w ogóle, a tym samym nie świadczy o naruszeniu art. 410 kpk (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 września 2017 roku, wydany w sprawie o sygn. II AKa 285/17).

Abstrahując od powyższego zaznaczyć należy, iż w ocenie Instancji Odwoławczej skarżący nie uczynił zadość swej powinności i w sposób skuteczny nie wykazał, ażeby zaskarżone rozstrzygnięcie zapadło z obrazą przepisów postępowania, czego konsekwencją miałyby być błęd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę. Wszak, w treści motywacyjnej apelacji ten w żaden sposób nie odniósł się do rzekomych uchybień natury proceduralnej, czyniąc zarzuty w tym zakresie czysto teoretycznymi. W zasadzie konstruując wywiedziony środek zaskarżenia, pomimo pozornie postawionego zarzutu obrazu art. 7 kpk, J. P. (1) tak naprawdę nie zakwestionował dokonanej przez Sąd merytoryczny oceny dowodów, snując jedynie własne dywagacje co do braku wyczerpania przezeń ustawowych znamion zarzucanego mu czynu. Skarżący wskazał bowiem, iż organ procesowy miał błędnie przyjąć, jakoby jego działanie charakteryzowało się winą umyślną, w sytuacji gdy ten nie działał w bezpośrednim zamiarze popełnienia przestępstwa na szkodę Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Tutaj podkreślił, iż na okoliczność tę powołał się przed Sądem pierwszej instancji, co mogłoby wskazywać na to, że organ orzekający fakt ten zignorował i pomiał przy procesie

odtworzenia stanu faktycznego. Jednakże, z tak wyrażoną tezą apelującego nie sposób się zgodzić. Wszak, relacji J. P. (1), w której de facto ten wprost przyznał się do winy – i to tłumacząc nawet z jakich względów pierwotnie swoje sprawstwo negował, Sąd Rejonowy przyznał wiarę w całości, uwzględniając przy tym wskazywaną przezeń motywację, która skłoniła go do takich a nie innych działań o charakterze przestępczym, jednakże nie upatrzył w niej – zgodnie z życzeniem sprawcy - przesłanki przemawiającej za uznaniem braku zawinienia po stronie oskarżonego. Innymi słowy - Sąd pierwszej instancji uznał wyjaśnienia J. P. (1) jako szczerze i przekonujące, jednakże wskazywanym przezeń okolicznościom, rzekomo przemawiającym na korzyść sprawcy, nie nadał nadmiernej rangi i znaczenia i na ich podstawie nie wykluczył sprawstwa oskarżonego. Z kolei, jak już wspomniano powyżej, w treści wywiedzonego środka zaskarżenia J. P. (1) nie wskazał tak naprawdę żadnych nowych argumentów, których nie podnosił już na minionych etapach postępowania i które tym samym nie stanowiły przedmiotu rozważań Sądu Rejonowego, poprzestając na wtórnej prezentacji własnych spostrzeżeń co do braku wyczerpania przezeń ustawowych znamion zarzucanego mu czynu.

Na tym etapie rozważań, rozwiewając wszelkie obiekcje autora apelacji, wskazać należy, iż dla możliwości przypisania mu sprawstwa zarzucanego czynu, bez znaczenia pozostawał fakt, czy ten dopuścił się go ze względu na problemy finansowe prowadzonej przezeń firmy. Wszak, w doktrynie i orzecznictwie bezdyskusyjnym

pozostaje twierdzenie, że do popełnienia przestępstwa z art. 218 § 1a kk niezbędne jest wystąpienie łącznie dwóch elementów w postaci złej woli sprawcy i długotrwałości jego zachowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2017 roku, wydany w sprawie o sygn. akt WA 18/16). Jednocześnie, przez znamię złośliwości zasadniczo rozumie się działanie sprawcy w zamiarze bezpośrednim w postaci dolus directus coloratus (wyrok Sądu Okręgowy w Legnicy z dnia 31 marca 2015 roku, w sprawie o sygn. akt IV Ka 107/15), choć, nawiasem dodając, teza ta pozostaje dyskusyjna bowiem część środowiska stoi na konkurencyjnym stanowisku, iż uporczywość naruszeń praw pracownika nie wyklucza zamiaru ewentualnego (wyrok Sądu Rejonowego w Świeciu z dnia 18 czerwca 2015 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 995/14). Podobnie, bo w sposób nieco odmienny poczytuje się nadto znamię uporczywości. Przykładowo za takie działanie uznawane bywa już to, które ma miejsce w okresie przynajmniej 3 miesięcy (por. wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 24 października 2014 roku, wtdany w sprawie o sygn. akt II Ka 434/14), przy czym dla przyjęcia rzeczonyj uporczywości nie jest konieczne, by pracownik domagał się realizacji swoich uprawnień czy też wyrażał wobec nich sprzeciw. I tak, o ile na gruncie przedmiotowej sprawy poza sporem pozostawało wyczerpanie przez oskarżonego znamienia długotrwałości jego przestępczego działania (które niekiedy, wobec poszczególnych pracowników trwało nawet kilka lat) o tyle ten zawzięcie kwestionował istnienie po jego stronie zamiaru bezpośredniego, wskazując iż miał on zostać wykluczony przez tło

sytuacyjne zdarzenia jakie stanowiła dość kiepska sytuacja finansowa prowadzonej przezeń firmy i długi w które ten popadł.

Pochylając się głębiej nad tą problematyką dodać wypada, iż zła kondycja finansowa przedsiębiorstwa jest stosunkowo częstą okolicznością, na którą powołują się sprawcy przestępstw z art. 218 § 1a kk, dążąc w ten sposób do usprawiedliwienia swojego bezprawnego działania. Tutaj, wyraźnie podkreślić należy, iż traktowana przesłanka z reguły nie powoduje uwolnienia od odpowiedzialności karnej, zwłaszcza wtedy, gdy sprawcy nie podejmowali kroków zaradczych, w tym ograniczających zakres prowadzonej działalności. Dorobek orzecniczy w tym przedmiocie jest niezwykle bogaty, dlatego też Sąd Odwoławczy uznał za celowe, by w tym miejscu zamiast powielać wszystkie zbieżne treści prezentowane przez Sądy powszechne, odesłać skarżącego do uważnej i wnikliwej lektury kilku wybranych, przykładowych orzeczeń wraz z ich uzasadnieniami, które dotyczyły analogicznych stanów faktycznych, tj.: wyrok Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 9 sierpnia 2016 roku, wydany w sprawie o sygn. akt V K 57/16, wyrok Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 21 lipca 2016 roku, wydany w sprawie o sygn. akt VI Ka 204/16, wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 2 października 2015 roku, wydany w sprawie o sygn. akt VI Ka 671/15, wyrok Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 22 września 2015 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 255/15, wyrok Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 25 czerwca 2014 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 136/14, wyrok Sądu Rejonowego w Lubinie

z dnia 27.01.2011 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 962/10.

W ramach omówienia powyższej materii dopowiedzieć jedynie należy, iż oskarżony zalegał ze składkami na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych przez okres kilku lat, co jest niewątpliwie i bezdyskusyjnie zachowaniem długotrwałym i powtarzającym się. Jednocześnie, pomimo braku jakichkolwiek prognoz na poprawę kondycji finansowej prowadzonej działalności nadal zatrudniał pracowników i to w zbliżonej ilości, którym regularnie w formie gotówkowej wypłacał wynagrodzenia, a to z kolei z naturalnych względów implikowało obowiązek odprowadzania składek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, z którego istnienia doskonale zdawał sobie sprawę. A contrario uznać zatem należy, iż niewypełnianie tego obowiązku, pomimo świadomości o jego bytności, świadczyło niejako odgórnie o negatywnym stosunku psychicznym oskarżonego do tego zobowiązania, a nawet o jego lekceważeniu. Co więcej, J. P. (1) tak przed Sądem pierwszej instancji jak i w treści wywiedzionego środka zaskarżenia nie wykazał, aby w inkryminowanym okresie podjął jakiegokolwiek kroki mające na celu poprawę tej sytuacji, chociażby nie zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w celu restrukturyzacji zadłużenia, a jedynie w trosce o poprawę własnej kondycji finansowej zatrudnił się w działalności prowadzonej przez jego żonę. Oceny zachowania oskarżonego w żaden sposób nie może zmienić nadto fakt, że gdy pojawiły się w firmie problemy, to ten regularnie wypłacał swoim pracownikom

należne wynagrodzenia, zwłaszcza w sytuacji gdy pozostawał z nimi nieszczerzy co do kwestii tak istotnych z punktu widzenia osoby zatrudnionej, jak odprowadzanie w ich imieniu stosownych składek na ubezpieczenie społeczne.

Tym samym, bacząc na całość powyższych wywodów uznać zatem należy, iż ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę orzeczenia dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd meriti są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe oraz mające pełne i mocne oparcie w zgromadzonych, wiarygodnych dowodach, a zatem nie noszą cech błędu. Analiza całości zebranego w sprawie materiału dowodowego słusznie doprowadziła Sąd pierwszej instancji do przekonania, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona zarzucanego mu przestępstwa.

Czyniąc niniejszej pisemne motywy wyroku kompleksowymi w finalnej ich fazie nie sposób pominąć wątpliwości oskarżonego co do zasadności i legalności zasądzonego od J. P. (2) na rzecz poszkodowanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych obowiązku naprawienia zaistniałej szkody w całości. Tutaj, nie sposób zgodzić się z autorem apelacji, by takie rozstrzygnięcie, jakie Sąd pierwszej instancji orzekł na podstawie art. 46§1 kk było nieuprawnione w świetle tego, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych władny jest do prowadzenia postępowania egzekucyjnego należności w trybie administracyjnym. Sąd karny musi przecież realizować wszystkie cele procesu, wśród których jest obowiązek zapewnienia pełnej ochrony prawnej pokrzywdzonemu,

przewidziany w art. 2 § 1 pkt 3 kpk, polegający, między innymi na kompensowaniu poniesionych przez niego szkód. W literaturze wskazuje się, że jedynie naprawienie szkody w całości czyni bezprzedmiotowym zobowiązanie sprawcy do tegoż naprawienia. Z ustaleń poczynionych w sprawie wynika, że szkoda nie została przez oskarżonego naprawiona, co uzasadniało orzeczenie rzeczono obowiązkowi płynącemu z treści art. 46 § 1 kk. Należy też podkreślić, że zobowiązanie sprawcy do naprawienia szkody w całości lub w części ma charakter obligatoryjny w przypadku złożenia przez zainteresowanego pokrzywdzonego adekwatnego wniosku w tym przedmiocie – co Zakład Ubezpieczeń Społecznych na kanwie przedmiotowej sprawy w stosownym terminie uczynił.

Przywołany przez autora apelacji pogląd, iż zobowiązaniu do naprawienia szkody sprzeciwia się fakt, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych ma prawo do wystawienia własnego administracyjnego tytułu wykonawczego i może prowadzić egzekucję administracyjną, sugeruje, że skarżący próbował odwołać się do tzw. klauzuli antykumulacyjnej uregulowanej w art. 415 § 5 zdanie drugie kpk. W przepisie tym wskazano, że obowiązkowi naprawienia szkody nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania. Tutaj skarżący bowiem odwołał się do prowadzonego postępowania administracyjnego. Jednak nie należy tracić z pola widzenia, iż warunkiem zastosowania klauzuli antykumulacyjnej jest tożsamość

podmiotowo - przedmiotowa roszczenia, o którym rozstrzygnięto, z roszczeniem, które może być dochodzone w procesie karnym i którego realizacja składa się na treść orzeczenia o charakterze penalnym, pełniących funkcje odszkodowawcze, a także stan prawomocnego osądzenia sprawy pomiędzy tymi samymi stronami i o to samo roszczenie. Z utrwalonego orzecznictwa do art. 366 kpc wynika, że dla przyjęcia stanu powagi rzeczy osądzonej wymagana jest identyczność podstawy faktycznej, ale także prawnej roszczenia. Tak więc powaga rzeczy osądzonej nie wiąże się z każdym wcześniejszym rozstrzygnięciem dotyczącym dochodzonego roszczenia (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2013 roku, III CZP 67/13). W niniejszej sprawie mamy zaś do czynienia z inną podstawą prawną roszczeń na które wskazuje autor apelacji: roszczenie przeciwko skazanemu w postępowaniu karnym opierało się na przepisach kodeksu karnego (art. 46 § 1 kk), natomiast roszczenie realizowane wg autora apelacji przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych dochodzone było na podstawie ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Z pewnością zaś roszczenie to nie było poddane osądowi Sądu w sprawie cywilnej. A z kolei, Sąd Odwoławczy rozpoznający niniejszą sprawę w zupełności podziela pogląd zawarty w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2014 roku, w sprawie o sygn. akt IV KK 129/14, iż użytego w art. 415 § 5 zd. 2 kpk zwrotu o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono nie należy wiązać z decyzjami organów administracji publicznej, a więc również z organami pozasądowymi, a jako inne postępowanie, w

<p>doktrynie na ogół rozumie się postępowanie toczące się przed Sądem cywilnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2012 roku, wydane w sprawie o sygn. akt IV KK 411/11). Sąd należy przyjąć, że nie jest innym postępowaniem w rozumieniu art. 415 § 5 zdanie drugie kpk administracyjne postępowanie egzekucyjne prowadzone przez zakład ubezpieczeń społecznych.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek oskarżonego o (w pierwszej kolejności) o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę wyroku na korzyść oskarżonego i uniewinnienie go od zarzucanego mu czynu (wraz z orzeczeniem o kosztach na postawie art. 632 kpk);</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności wywiedzionego zarzutu, nie uwzględnienie nie zasłużył żaden z wniosków apelacyjnych sformułowanych przez oskarżonego.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2.</p>	<p>Z ostrożności procesowej: - rażąca niewspółmierność orzeczonej kary w stosunku do oskarżonego J. P. (1) poprzez orzeczenie kary 10 miesięcy pozbawienia wolności, gdy jest to kara rażąco surowa, jak również wskazuje, iż Sąd w sposób</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>nieuprawniony nie skorzystał z instytucji zawartej w art. 37a, mimo, iż w ocenie oskarżonego był powinien, co mogłoby skutkować orzeczeniem kary grzywny w miejsce kary pozbawienia wolności;</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut alternatywnie sformułowany przez oskarżonego okazał się niezasadny.</p> <p>Tytułem wstępu do niniejszych rozważań wskazać należy, iż przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wówczas, jeżeli z punktu widzenia nie tylko zainteresowanej strony procesowej, ale i ogółu społeczeństwa, orzeczona kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, czyli niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza zatem znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw sądowego wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo.</p> <p>Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy w pierwszej kolejności nadmienić należy, iż w ocenie tego Sądu</p>		

Odwoławczego nie sposób podzielić przekonań apelacji, jakoby karę zasądzoną J. P. (1) cechowała rażąca niewspółmierność. Wszak, wymierzając oskarżonemu rzeczoną karę Sąd pierwszej instancji uwzględnił wszystkie dyrektywy, płynące z treści art. 53 kk, bacząc jednocześnie na wszelkie okoliczności dotyczące osoby sprawcy, a także właściwie zważył stopień jego winy oraz społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Zasądzona kara jest jednocześnie odpowiednia do tego, by podziałać na oskarżonego powstrzymująco i uświadomić mu nieuchronność poniesienia odpowiedzialności karnej za kolejne naruszenie porządku prawnego. Nadto, jest to kara sprawiedliwa, która zachowuje właściwe proporcje pomiędzy funkcją represyjną i wychowawczą, a w szczególności winna przyczynić się do uświadomienia oskarżonemu naganności prezentowanych przezeń zachowań oraz uczynić zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości dowodząc braku bezkarności dla tego typu incydentów.

Prawidłowych ustaleń Sądu Rejonowego co do konieczności zastosowania względem oskarżonego kary izolacyjnej w wymiarze 10 miesięcy nie zdołały podważyć dość głośne przekonania J. P. (1), jakoby kary o charakterze wolnościowym były wystarczające by spełnić swe ustawowe cele w odniesieniu do osoby oskarżonego. Wprawdzie, każdorazowo Sąd wymierzając karę winien mieć na względzie wszystkie dyrektywy sądowego wymiaru kary, a zatem również te o charakterze szczególnym, do których zalicza się przywołana

przez skarżącego regulacja określana mianem prymatu kar wolnościowych, bowiem istotnie omawiany przepis stanowi, iż w sytuacji, gdy ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, Sąd może zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1a pkt 1 lub 4, jednakże analizując tę materię nie należy tracić z pola widzenia, iż rzeczona instytucja ma charakter wyjątkowy, a jej istotę stanowi pozbawione wątpliwości uznanie, że w danej sprawie kary o charakterze nieizolacyjnym stanowią wystarczającą dolegliwość dla sprawcy, którego nie trzeba - choćby warunkowo - izolować od społeczeństwa. A contrario, przez powyższe rozumieć należy, iż w sytuacji, gdy kara grzywny lub kara ograniczenia wolności z jakichś względów nie spełniłaby zapobiegawczych i wychowawczych celów kary, Sąd mając na uwadze wszystkie okoliczności wymienione w art. 53 kk winien wymierzyć sprawcy karę pozbawienia wolności.

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy uznać należy, że wina oskarżonego oraz społeczna szkodliwość przypisanego mu czynu były na tyle znaczne, iż zaistniała konieczność wymierzenia mu kary pozbawienia wolności. Analizując tę problematykę nie należy ignorować, iż popełnienie przez oskarżonego czynu zabronionego nie miało charakteru incydentalnego. J. P. (1) wielokrotnie bowiem łamał porządek prawny, czego dowodzi chociażby fakt, iż zaskarżony wyrok nie dotyczy jednego zdarzenia, lecz ciągu przestępstw, przy czym nie należy przy tym pomijać, iż każdorazowo działał on z zamiarem bezpośrednim,

i to nie tylko na szkodę Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, ale pośrednio również przeciwko prawom swoich pracowników. Co więcej – J. P. (1) uprzednio wchodził już w konflikt z prawem – co niewątpliwie musiało znaleźć odbicie w rodzaju i wymiarze kary orzeczonej na gruncie przedmiotowej sprawy. Trudno bowiem uznać, aby proces resocjalizacyjny związany z orzeczonymi względem oskarżonego uprzednio karami nieizolacyjnymi był zakończony i skuteczny. Wobec tak sformułowanych wniosków, tok dedukcji skarżącego, który konsekwentnie wskazywał, iż pomimo, że kary wolnościowe orzeczone w odrębnych postępowaniach nie przyniosły oczekiwanych rezultatów i nie podziałały na osobę oskarżonego na tyle, by ustrzec go przed kolejnym wejściem w konflikt z prawem, to tym razem okazały się wystarczające by spełnić swe ustawowe cele, nie mógł przekonać Instancji Odwoławczej. W istocie, wyrażone w treści wniosku w sposób dorozumiany rozstrzygnięcie powodowałoby stan rażącej łagodności sankcji karnej, nie stanowiłoby dla oskarżonego realnej dolegliwości, a w zamian umocniłoby jedynie przekonanie, iż w zasadzie pozostaje bezkarny, gdyż dla rozstrzygnięcia w zakresie kary bez znaczenia pozostaje chociażby jego dotychczasowa nieodpowiednia postawa czy wieloczynowość rozciągniętego w czasie przestępstwa popełnionego na szkodę wielu podmiotów. Z tych względów Sąd Okręgowy nie ma wątpliwości, iż zaproponowane przez apelującego rozstrzygnięcie również w powszechnym, społecznym odbiorze z pewnością budziłoby kontrowersje i nieufność

obywateli wobec organów wymiaru sprawiedliwości.

Słusznego oglądu Sądu pierwszej instancji w tym zakresie nie zdołały podważyć dość lakoniczne twierdzenia zawarte w apelacji, jakoby za złagodzeniem zastosowanej sankcji karnej przemawiać winny utrudnienia w spłacie zaistniałego zadłużenia jakie wykonanie kary izolacyjnej poniosłoby za sobą. Tutaj, wskazać należy, iż istotnie możliwości zarobkowe oskarżonego w trakcie wykonywania rzeczony kary zdecydowanie zmniejszą się, jednakże nie należy pomijać, iż kara ta nie jest stosunkowo długoterminowa. Zatem nawet jeśli J. P. (1) nie zdoła podjąć pracy w warunkach penitencjarnych, to będzie miał taką możliwość bezpośrednio po opuszczeniu Zakładu Karnego. Tu dopowiedzieć nadto należy, iż dotychczas oskarżony nie wykazywał, aby zależało mu na rychłym ustabilizowaniu swojej sytuacji materialnej i spłacie powstałych zobowiązań. Wszak, doskonale zdawał on sobie sprawę z długów jakie ma, a pomimo to nie podjął żadnych radykalnych kroków, aby je uregulować. Co więcej – postulując w tym zakresie sam skarżący wykazał się swego rodzaju niekonsekwencją wskazując, iż przebywanie w Zakładzie Karnym uniemożliwi mu spłatę powstałych zadłużeń, a jednocześnie wskazując iż orzeczenie względem niego kary o charakterze finansowym byłoby celowe. Wszak, to właśnie przy orzekaniu kary grzywny, nieco inaczej niż w przypadku pozostałych kar, Sąd winien brać pod uwagę warunki materialne sprawcy.

Wniosek	
Wniosek oskarżonego o wyeliminowanie z wyroku orzeczenia zawartego w pkt 2 wyroku;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wobec bezzasadności wywiedzionego zarzutu, nie uwzględnienie nie zasłużył tak sformułowany wniosek apelacyjny.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 12 października 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 360/20.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności wywiedzionego zarzutu i przy jednoczesnym braku przesłanek z art. 440 kpk, Sąd	

Okręgowy nie znalazł podstaw, by podjąć ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk uznając, że w sprawie nie zachodzą podstawy do zwolnienia oskarżonego od ich zapłaty.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1.

Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 12 października 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 360/20 – w całości;		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana